

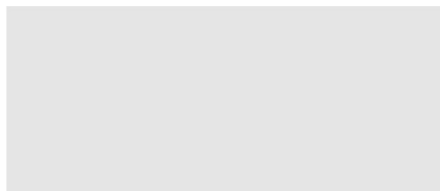
ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.5599

Dosar nr.908/54/2011

Ședința publică de la 5 iunie 2013

Președinte:

- judecător
- judecător
- judecător
- magistrat asistent

La data de 31 mai 2013, s-a luat în examinare recursul declarat de Tudor Florentin împotriva Sentinței nr.488/2011 din 19 octombrie 2011 a Curții de Apel Craiova - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au fost consemnate în încheierea de la 31 mai 2013, iar pronunțarea deciziei a fost amânată la data de 5 iunie 2013.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Sesizarea instanței de fond

Prin cererea adresată Curții de Apel Craiova - Secția contencios administrativ și fiscal, reclamantul Tudor Florentin, în contradictoriu cu Agenția Națională de Integritate a solicitat anularea Raportului de evaluare nr.44457/G/II din 5.04.2011 prin care s-a constatat starea sa de incompatibilitate în perioada 20.06.2008 - 13.03.2009.

În motivarea cererii s-a arătat că prin Hotărârea nr.2/ 20.06.2008 a Consiliului Local al Municipiului Craiova i-a fost validat mandatul de consilier local, iar în ședința imediat următoare de consiliu, prin Hotărârea nr.31/ 31.07.2008 a fost aprobată numirea noilor membrii ai Consiliului de Administrație al Regiei Autonome de Transport Craiova, iar la acea dată și-au încetat de drept efectele HCL nr.108/ 2005 prin care a fost numit membru al Consiliului de Administrație al respectivei regii autonome.

Au fost invocate prevederile art.91 alin.3 din Legea nr.161/ 2003 și că situația de incompatibilitate se ivește după epuizarea termenului de 15 zile calculat de la momentul numirii sau alegerii, termen în interiorul căruia alesul local trebuie să renunțe la funcția deținută anterior.

O primă problemă ce s-a cerut a fi verificată este aceea a perioadei în care a subzistat situația de incompatibilitate deoarece data de 20.06.2008 nu poate fi data de început pentru că numai la acea dată a fost validat consilier local, ci data începerii va fi 6.07.2008, când expiră cele 15 zile prevăzute de lege.

Drept motiv de nulitate a fost invocată nerespectarea procedurii legale în materia derulării evaluării și a întocmirii raportului.

2. Soluția instanței de fond

Prin Sentința nr.488 din 19.10.2011 a Curții de Apel Craiova - Secția contencios administrativ și fiscal a fost respinsă acțiunea reclamantului Tudor Florentin.

Pentru a motiva această soluție, instanța de fond a reținut că prin Hotărârea Consiliului Local Craiova nr.108/2005, reclamantul a fost numit membru al Consiliului de Administrație al Regiei Autonome de Transport Craiova, calitatea sa de administrator fiind înregistrată în Registrul Comerțului la data de 07.03.2006 în baza Încheierii nr.1796/2006.

Ulterior, în baza Hotărârii Consiliului Local Craiova nr.2/20.06.2008 s-a dispus validarea mandatului reclamantului în calitate de consilier local în Consiliul Local al Municipiului Craiova.

La data de 31.07.2008, prin HCL nr. 31/2008, Consiliul Local al Municipiului Craiova a aprobat o nouă componență a Consiliului de Administrație al Regiei Autonome de Transport Craiova, mențiunile corespunzătoare în Registrul Comerțului fiind efectuate prin încheierea judecătorului delegat nr.2264/ 13.03.2009 în baza cererii formulate în acest sens la data de 12.03.2009. Reclamantul nu a formulat o cerere de renunțare la vreuna din cele două calități.

La data de 15.11.2010 directorul general al Agenției Naționale de Integritate a aprobat nota cu propunerea de sesizare din oficiu întocmită de inspectorii de integritate din cadrul acestei instituții în baza adresei nr.143924/ 09.10.2008 a Primăriei Craiova, pentru nerespectarea de către reclamant a dispozițiilor legale privind completarea și depunerea declarațiilor de avere și de interese. În urma declanșării din oficiu a procedurii de evaluare a averii, conflictelor de

interese și incompatibilităților, a fost întocmit raportul de evaluare contestat în cauză.

În ce privește respectarea dispozițiilor legale privind declanșarea procedurii de evaluare, s-a reținut că potrivit art.12 alin.1 din Legea nr.176/2010, „Agenția îndeplinește activitatea de evaluare prevăzută de art. 8 din oficiu sau la sesizarea oricărei persoane fizice sau juridice”, iar potrivit alin.2 al aceluiași articol, sesizarea din oficiu se face pe baza unui raport de sesizare, întocmit de președintele agenției ori pe baza unei note întocmite de inspectorul de integritate, aprobată de conducerea inspectorilor de integritate.

În speță, activitatea de evaluare a reclamantului a fost efectuată din oficiu pe baza notei de sesizare întocmită la data de 15.11.2010 de inspectorul de integritate [REDACTED], notă avizată de șeful de serviciu și aprobată de directorul general al Agenției.

Or, atât timp cât în cauză au fost respectate dispozițiile legale care permit declanșarea din oficiu a procedurii de evaluare a conflictelor de interese și incompatibilităților, s-a considerat că este irelevant că, așa cum susține reclamantul, adresa înaintată Agenției de Integritate de Primăria Craiova, indicată în nota de sesizare din oficiu, nu viza incidența vreunei situații de incompatibilitate, ci depunerea cu întârziere a declarației de interese și avere.

De altfel, chiar nota de sesizare în discuție menționează expres că necesitatea declanșării din oficiu a procedurii de evaluare este determinată de nerespectarea dispozițiilor legale privind completarea și depunerea declarațiilor de avere și interese, împrejurare care justifică declanșarea din oficiu a procedurii, independent de existența sau menținerea unei sesizări referitoare la incompatibilități.

Pe de altă parte, pretinsa omisiune a pârâtei de a menționa în partea descriptivă a raportului de evaluare adresa nr.116344/18.08.2008 nu poate conduce la concluzia nemotivării actului administrativ contestat.

Instanța de fond a reținut că obligația autorității emitente de a motiva actul administrativ constituie într-adevăr o garanție contra arbitrarului administrației publice și se impune mai ales în cazul actelor prin care se suprimă drepturi sau situații juridice individuale însă, așa cum a decis Curtea Europeană de Justiție (cauza C-41/1969), amploarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat, iar cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea depind de circumstanțele fiecărui caz.

În mod concret, motivarea actului administrativ vizează indicarea aspectelor de natură să-i permită subiectului de drept căruia i se adresează să aprecieze dacă actul este sau nu întemeiat, iar instanței să-i dea posibilitatea de a verifica elementele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ.

De aceea, chiar dacă, așa cum pretinde reclamantul, adresa nr.143924/ 09.10.2008 a Primăriei Craiova a fost precedată de o altă adresă a acestei instituții, privind un aspect neesențial pentru procedura desfășurată, atât timp cât sesizarea din oficiu a fost dispusă în condițiile legi, neindicarea acestei adrese în partea descriptivă a raportului de evaluare nu poate afecta validitatea actului administrativ contestat care, de altfel, expune în detaliu împrejurările de fapt și dispozițiile legale avute în vedere la emiterea sa.

Motivele invocate de reclamant au fost apreciate ca nefondate și în ce privește temeinicia actului administrativ contestat.

Astfel, potrivit art.88 alin.1 lit.d) din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției „funcția de consilier local sau consilier județean este incompatibilă cu funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, manager, asociat, administrator, membru al consiliului de administrație sau cenzor la regiile autonome și societățile comerciale de interes local înființate sau aflate sub autoritatea consiliului local ori a consiliului județean respectiv sau la regiile autonome și societățile comerciale de interes național care își au sediul sau care dețin filiale în unitatea administrativ-teritorială respectivă”.

De asemenea, potrivit art. 91 alin. 1 și 3 din aceeași lege, starea de incompatibilitate intervine numai după validarea mandatului, alesul local putând renunța la funcția deținută înainte de a fi numit sau ales în funcția care atrage starea de incompatibilitate sau în cel mult 15 zile de la numirea sau alegerea în această funcție.

S-a reținut că, în speță, exercitarea de către reclamant a funcției de membru în Consiliul de Administrație a Regiei Autonome de Transport Craiova după validarea mandatului de consilier local prin HCL nr.2/ 20.06.2008, cu depășirea termenului de opțiune prevăzut de dispozițiile art.91 alin.3 atrage incompatibilitatea acestuia începând cu data de 06.07.2008.

Așa cum rezultă din dispozițiile legale citate, starea de incompatibilitate a alesului local intervine prin simpla exercitare a funcției prevăzute de art.88 alin.1 din Legea nr.161/2003 după împlinirea termenului de 15 zile pus la dispoziție de legiuitor pentru a renunța la funcția deținută înainte de validarea mandatului.

Din acest punct de vedere, cum starea de incompatibilitate produce aceleași efecte indiferent de durata acesteia, s-a considerat că est irelevant faptul că reclamantul nu s-a aflat în această stare pe întreaga durată reținută în raportul de evaluare, incompatibilitatea încetând într-adevăr, la data adoptării HCL nr.31/ 31.07.2008, odată cu modificarea componenței Consiliului de Administrație al RAT Craiova, iar nu la data efectuării mențiunilor în registrul comerțului.

De asemenea, având în vedere că, astfel cum este reglementat de dispozițiile Legii 161/2003, regimul incompatibilităților vizează în principal asigurarea transparenței în exercitarea funcțiilor publice, este lipsit de importanță faptul că începând cu luna iulie 2008 reclamantul nu a mai încasat indemnizația aferentă calității de membru al consiliului de administrație și nu a mai luat parte la luarea deciziilor în cadrul organului colegial.

De altfel, prin modul de stabilire a sancțiunilor aplicabile, art.25 din Legea nr.176/2010 face o distincție netă între situația participării la luarea deciziilor cu încălcarea obligațiilor legale privind starea de incompatibilitate și simpla existență a stării de incompatibilitate care potrivit alin.3 coroborat cu art.91 alin.4 din Legea nr.161/2003 constituie temei pentru eliberarea din funcție și a cărei incidență a justificat întocmirea raportului de evaluare independent de producerea unor consecințe directe în patrimoniul regiei autonome.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul Tudor Florentin, considerând-o nelegală și netemeinică.

În motivele de recurs s-a arătat că raportul de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate are un pronunțat caracter de confuzie și este nemotivat, iar potrivit jurisprudenței și doctrinei judiciare, nemotivarea unui act administrativ (în fapt sau în drept) conduce la nulitatea sa pentru imposibilitatea verificării legalității actului de către instanțele judecătorești.

O primă critică adusă hotărârii de fond a vizat faptul că se impunea a fi verificată perioada în care a subzistat situația de

incompatibilitate, atât în ceea ce privește data începerii cât și a datei de încetare a acestei stări.

Recurentul a considerat că starea de incompatibilitate s-ar fi putut naște începând cu 6.07.2008 (data de la care s-a epuizat termenul de 15 zile în interiorul căreia putea să-și prezinte demisia) și până la 31.07.2008, dată la care i-a încetat calitatea de membru în Consiliul de administrație al regiei, iar instanța de fond a înlăturat probele depuse la dosar din care rezultă că începând cu luna iulie 2008 recurentul-reclamant nu și-a mai încasat retribuirea lunară.

De aceea, a fost criticată reținerea perioadei 20.06.2008 - 13.03.2009 ca fiind perioada în care a existat starea de incompatibilitate pentru că nu prezintă relevanță publicarea unei mențiuni în ORC.

A fost criticată soluția instanței de fond și pentru că nu face o delimitare clară între ceea ce înseamnă sesizarea din oficiu (care a stat la baza întocmirii Raportului de evaluare) și sesizarea depusă de Primăria Municipiului Craiova sub aspectul nerespectării dispozițiilor legale privind completarea și depunerea declarațiilor de avere și interese, având în vedere că sesizarea autorității pârâte a vizat un cu totul alt aspect, acela al nerespectării obligației legale de a depune în termen declarațiile de interese și avere, iar nu starea de incompatibilitate.

S-a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii instanței de fond, în sensul admiterii acțiunii și anulării Raportului de evaluare nr.44457/G/II din 5.04.2011 întocmit de A.N.I., iar în drept au fost invocate prevederile art.304¹ Cod procedura civilă.

Agencia Națională de Integritate a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

4. Soluția instanței de recurs

Având în vedere că recurentul a formulat cerere de adresare a unei întrebări preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene și a invocat o excepție de neconstituționalitate, iar cererile de sesizare a C.J.U.E. și a Curții Constituționale au fost respinse, vor fi prezentate motivele pentru care s-a pronunțat această soluție.

I. În ceea ce privește sesizarea C.J.U.E. cu întrebarea preliminară, cererea va fi respinsă pentru următoarele considerente:

Recurentul a solicitat sesizarea C.J.U.E. cu următoarele întrebări:

- „Dacă dispozițiile Legii nr.176/2010, precum și cele ale Legii nr.67/2004 și ale Legii nr.161/2003 contravin sau nu dispozițiilor art.15 alin.3, art.20 alin.1 lit.b) și art.197 din Tratatul privind funcționarea

Uniunii Europene, dacă se instituie prin dispozițiile Legii nr.176/2010, Legii nr.67/2004 sau Legii nr.161/2003 o măsură discriminatorie?”;

- „Dacă sunt încălcate prin dispozițiile celor trei legi mai sus enumerate prevederile Directivei nr.94/80/CE a Consiliului privind alegerile municipale și ale Directivei 93/109/CE a Consiliului privind alegerile pentru Parlamentul European, ale art.8 din CEDO - dreptul la respectarea vieții private și de familie?”.

În conformitate cu dispozițiile art.267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (fost 234 Tratatul Comunităților Europene), Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la:

- a) interpretarea tratatelor;
- b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii.

Alin.2 din text prevede posibilitatea unei instanțe dintr-un stat membru de a sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene, dacă apreciază că o decizie în această privință este necesară în soluționarea pricinii, iar în cazul în care chestiunea se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale, ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea.

Ca atare, procedura hotărârii preliminare prevăzută de dispozițiile art.267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (fost 234 TCE) dă posibilitatea instanțelor statelor membre de a adresa întrebări Curții de Justiție, cu ocazia unui litigiu aflat pe rolul acestora, întrebările vizând interpretarea sau validitatea normei comunitare fiind adresate înainte de a se pronunța hotărârea în litigiul pendinte, singurul competent a decide dacă întrebările sunt relevante pentru soluționarea litigiului, precum și asupra conținutului acestora, fiind judecătorul național.

Instanța în fața căreia se formulează cererea de adresare a unei întrebări preliminare, potrivit art. 267 din TFUE (fost art.234 TCE) trebuie să aprecieze dacă o decizie îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre.

Chiar și instanțele naționale ale căror decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern au libertatea de a evalua relevanța unei cereri pentru întrebare preliminară.

În acest sens, în cauza *Cilfit*, Curtea de Justiție a stabilit că dacă o parte susține că litigiul impune folosirea procedurii întrebării

preliminare pentru interpretarea uniformă a dreptului comunitar nu este suficient pentru ca instanța să fie obligată să considere că se află într-o situație prevăzută de art. 234, iar instanțele ale căror decizii nu pot fi atacate în dreptul intern se bucură de aceeași putere de evaluare cu toate instanțele, ele nu pot fi obligate să folosească procedura hotărârii preliminare dacă aplicarea corectă a dreptului comunitar se poate impune într-un mod atât de evident încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile cu privire la modul de soluționare a întrebării puse.

Tot jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene a stabilit că instanțele naționale sunt cele în măsură să aprecieze, în funcție de particularitățile fiecărei cauze, atât asupra necesității unei întrebări preliminare în vederea soluționării fondului litigiului, cât și asupra pertinentei întrebărilor adresate Curții.

Astfel, chiar în cauza *Da Costa*, Curtea de Justiție a subliniat că „o instanță națională ale cărei decizii nu pot face obiectul unei căi de atac în dreptul intern trebuie, atunci când i se adresează o întrebare de drept comunitar, să își îndeplinească obligația de sesizare a Curții de Justiție, cu excepția cazului în care constată că întrebarea adresată nu este pertinentă sau că dispoziția comunitară în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune cu o asemenea evidență încât nu mai lasă loc nici unei îndoieli rezonabile”.

Analizând cererea formulată, Înalta Curte constată că opinia preliminară solicită nu este utilă și pertinentă în prezenta cauză.

Înalta Curte reține că prin maniera de formulare a solicitării, recurentul tinde în realitate să obțină o „decizie de îndrumare” în soluționarea în concret a cauzei de către instanța națională, din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene, ceea ce este inadmisibil, întrucât excede competența sa.

Astfel cum s-a precizat anterior, cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene (fostă CJCE) se face numai în situația în care, în cursul unui litigiu aflat pe rol, se pune problema interpretării sau validității unei norme comunitare, or, în cauză nu se pune aceasta.

Prin urmare, instanța națională este cea care stabilește relevanța dreptului comunitar pentru soluționarea litigiului aflat pe rol și dacă cererea de adresare a unei întrebări preliminare este sau nu necesară.

Înalta Curte reține că, în materie, Curtea de Justiție a recunoscut instanțelor naționale o marjă largă de apreciere a relevanței unei hotărâri preliminare, iar instanței naționale îi revine obligația de a

înainta o cerere preliminară doar atunci când consideră că există dubii în legătură cu aplicarea sau interpretarea unei norme comunitare.

Întrebarea ce se poate adresa de instanța națională vizează exclusiv probleme de interpretare, validitate sau aplicare a dreptului comunitar, iar nu aspecte legate de dreptul național sau elemente particulare ale speței deduse judecării.

Analizând actele și lucrările dosarului din această perspectivă, Înalta Curte reține faptul că cererea formulată de recurent nu este o veritabilă cerere de sesizare a C.J.U.E., ci s-a urmărit soluționarea pe fond a cauzei (dezlegarea fondului cauzei), în cauză nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene.

II. În ceea ce privește sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.1 alin.1 pct.31, art.4, art.6 alin.1 lit.e), art.7 alin.2, art.8, art.10 lit.f), art.11, art.12, art.13-19, art.20-26 și ale art.34 din Legea nr.176/2010, în raport cu art.1 alin.3 și 4, art.4, art.15 alin.2, art.116 alin.1 și 2, art.20, art.21 alin.1, 2 și 3, art.23, art.24, art.30, art.53 alin.1, art.57, art.155 alin.6, art.124 alin.2, art.126 din Constituția României și art.7 din CEDO, cererea va fi respinsă pentru următoarele motive:

Potrivit art.29 alin.1-3 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, „(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. (2) Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți, sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă. (3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Din interpretarea logico-juridică a prevederilor art.29 alin.(1), (2) și (3) al Legii nr.47/1992 rezultă că pentru sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate trebuie îndeplinite următoarele condiții, în mod cumulativ:

- excepția să fie invocată în cadrul unui litigiu aflat pe rolul unei instanțe judecătorești sau de arbitraj comercial;

- excepția să aibă ca obiect neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare;

- norma vizată de excepție să aibă legătură cu soluționarea cauzei și să nu fi fost constatată ca fiind neconstituțională printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

Condiția relevanței excepției, care impune ca normele criticate să aibă incidență în soluționarea cauzei respective, nu trebuie analizată în abstracto și dedusă din orice fel de tangentă a prevederilor legale în discuție cu litigiul aflat pe rolul instanței.

Astfel, se impune o analiză riguroasă, în care să fie luat în calcul interesul procesual al rezolvării excepției de neconstituționalitate, prin prisma elementelor cadrului procesual și a stadiului concret în care se află litigiul.

Cu privire la condițiile ce se cer a fi îndeplinite pentru sesizarea Curții Constituționale, în cauză se impune verificarea celei referitoare la relevanța pe care soluționarea excepției de neconstituționalitate o are în prezenta cauză.

Obiectul litigiului vizează anularea unui raport de evaluare prin care s-a constatat starea de incompatibilitate a recurentului-reclamant pentru nerespectarea dispozițiilor art.88 alin.1 din Legea nr.161/2003, prin raportare la art.91 alin.3 din același act normativ.

Or, dispozițiile a căror neconstituționalitate a fost invocată se referă la obligația de depunere a declarației de avere și interese, termenul de depunere a acestora, activitatea A.N.I., dispoziții din Legea nr.176/2010, astfel că excepția de neconstituționalitate invocată nu are relevanță în cauză și de aceea, se impune respingerea cererii de sesizare a Curții Constituționale.

III. În privința recursului, după examinarea motivelor de recurs, a dispozițiilor legale incidente în cauză, recursul va fi respins pentru următoarele considerente:

În fața instanței de fond, reclamantul a solicitat anularea Raportului de evaluare nr.44457/G/II din 5.04.2011 emis de A.N.I., prin care s-a constatat starea de incompatibilitate a acestuia în perioada 20.06.2008 – 13.03.2009, iar criticile au vizat perioada greșită în care ar fi existat starea de incompatibilitate și aspectele legate de nerespectarea prevederilor legale atunci când a fost întocmit raportul de evaluare.

În cadrul motivelor de recurs a fost invocată nemotivarea actului contestat, dar aceste critici sunt nefondate.

Într-adevăr, motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ. Ea reprezintă o condiție de legalitate externă a actului, care face obiectul unei aprecieri *in concreto*, după natura acestuia și contextul adoptării sale. Obiectivul său este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului.

Putem aprecia că motivarea urmărește o dublă finalitate. Ea îndeplinește, în primul rând, o funcție de transparență în profitul beneficiarilor actului, care va putea, astfel, să verifice dacă actul este sau nu întemeiat. Ea permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional.

Așadar, obligația de motivare joacă un rol deosebit de important, în special în cadrul controlului puterii discreționare.

Exigența motivării permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia. Ea trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului și să fie realizată de autorul său.

A motiva implică a face cunoscute cu claritate elementele de fapt și de drept care permit înțelegerea deciziei și aprecierea legalității sale. Importanța acestei exigențe depinde în mod considerabil de natura actului, de contextul juridic în care el intervine, precum și de interesele pe care destinatarii ar putea să le aibă în primirea acestor explicații.

Motivarea va trebui să permită judecătorului să exercite un control asupra elementelor de fapt și de drept care au servit drept bază de exercitare a puterii de apreciere.

În speță, actul administrativ contestat a fost motivat, fiind întocmit cu respectarea dispozițiilor art.21 alin.3 din Legea nr.176/ 2010 care prevede că „Raportul de evaluare va avea următorul cuprins: a) partea descriptivă a situației de fapt; b) punctul de vedere al persoanei supuse evaluării, dacă acesta a fost exprimat; c) evaluarea elementelor de conflict de interese sau de incompatibilitate; d) concluzii”.

Referitor la perioada în care a existat starea de incompatibilitate, chiar recurentul, în cadrul **motivelor de recurs**, recunoaște că aceasta s-ar fi născut la 6.07.2008 (când a expirat termenul de 15 zile în interiorul căruia putea să-și depună demisia) și ar fi durat până la 31.07.2008, dată la care prin HCL nr.31/ 31.07.2008 i-a încetat calitatea de membru în Consiliul de administrație al regiei.

Conform art.88 alin.1 lit.d) din Legea nr.161/2003, funcția de consilier local sau consilier județean este incompatibilă cu funcția de președinte, vicepreședinte, director general, director, manager, asociat,

administrator, membru în consiliul de administrație sau cenzor la regiile autonome și societățile comerciale de interes național care își au sediul sau care dețin filiale în unitatea administrativ-teritorială respectivă”.

Recurentul-reclamant nu a contestat faptul că a deținut concomitent funcția de consilier local începând cu 20.06.2008, prin validare în această funcție conform HCL nr.2/ 20.06.2008, la Consiliul Local Craiova și membru în consiliul de administrație al Regiei Autonome de Transport Craiova R.A., funcția pe care o deținea de la data de 7.03.2006.

Potrivit art.91 alin.3, teza I din Legea nr.161/2003 „Alesul local poate renunța la funcția deținută înainte de a fi numit sau ales în funcția care atrage starea de incompatibilitate sau în cel mult 15 zile de la numirea sau alegerea în această funcție”.

Prin urmare, legea stabilește starea de incompatibilitate încă din momentul alegerii în funcția de consilier local sau județean, dar a prevăzut un termen de 15 zile în care persoana poate renunța fie la funcția pe care o deținea, fie la funcția de consilier local sau județean, iar dacă acest termen este respectat nu poate fi constatată starea de incompatibilitate.

Însă, în cauză, recurentul-reclamant nu a respectat termenul de 15 zile prevăzut de art.91 alin.3 teza I din Legea nr.161/2003 și, de aceea, a fost constatată starea de incompatibilitate începând cu data de 20.06.2008.

Instanța de fond a stabilit că starea de incompatibilitate a încetat la data adoptării HCL Craiova nr.31/ 31.07.2008 și nu la data efectuării mențiunilor în Registrul Comerțului, astfel că în motivele de recurs se critică cele reținute de A.N.I. în raportul de evaluare, dar fără a se observa cele stabilite de instanță, criticile fiind nefondate, iar A.N.I. nu a criticat această soluție a instanței de fond.

S-a mai apreciat că și dacă s-ar considera că data de 31.07.2008 ar fi data la care a încetat starea de incompatibilitate, oricum recurentul-reclamant s-a aflat în această stare pentru că nu și-a dat demisia în termenul de 15 zile prevăzut de art.91 alin.3 din Legea nr.161/2003, iar legea nu stabilește o durată pentru ca starea de incompatibilitate să producă efecte.

În fața instanței de recurs, pentru prima dată, recurentul-reclamant a încercat să demonstreze că și-ar fi dat demisia din funcția de membru al Consiliului de Administrație al R.A.T. Craiova, cerere care ar

fi fost înregistrată la Primăria Municipiului Craiova la 4.07.2008 și a depus o copie a acesteia la dosarul instanței de recurs.

Mai întâi, acest înscris nu poate fi considerat probă în cauză deoarece nu a fost administrat conform legii, respectiv copia nu a fost certificată de reclamantul-recurent ca fiind conformă cu originalul.

Pe de altă parte, acest înscris nu probează nici susținerile din motivele de recurs ce se referă la alte aspecte și nu la existența demisiei din Consiliul de Administrație al R.A.T. Craiova în interiorul termenului de 15 zile prevăzut de art.91 alin.3 din Legea nr.161/2003.

De altfel, nici în acțiunea inițială, nici în cadrul apărărilor din fața instanței de fond și nici în motivele de recurs, recurentul-reclamant nu a susținut că ar fi existat această demisie înregistrată la 4.07.2008.

În aceste condiții, înscrisul depus, care a fost administrat cu nerespectarea prevederilor legale, nici nu sprijină motivele de recurs depuse la Curtea de Apel Craiova la 8.12.2011.

Nici criticile din recurs ce vizează modul de sesizare al A.N.I. nu sunt fondate.

Din raportul de evaluare rezultă că acesta a fost întocmit în baza unei note cu propunere de sesizare din oficiu întocmită la 15.11.2010 de către un inspector de specialitate din cadrul A.N.I.

Conform art.12 din Legea nr.176/2010, activitatea de evaluare a A.N.I. se face din oficiu sau la sesizarea oricărei persoane juridice sau fizice, iar sesizarea din oficiu se poate face și pe baza unei note întocmite de inspectorul de integritate.

Nu prezintă importanță că Nota de sesizare din oficiu a avut la bază o adresă din 9.10.2008 transmisă de Primăria Municipiului Craiova și nici că această adresă se referea la nedepunerea declarațiilor de avere și a celor de interes sau la depunerea lor cu întârziere, deoarece prin nota cu propunere de sesizare din oficiu s-a propus declanșarea *procedurii de evaluare a averii, conflictelor de interese și incompatibilităților* cu privire la recurentul-reclamant și, în urma verificărilor s-a stabilit că a existat numai starea de incompatibilitate.

Nu poate constitui motiv de anulare a raportului de evaluare faptul că adresa de sesizare a Primăriei Municipiului Craiova se referă la declarațiile de avere și nu la incompatibilitatea recurentului-reclamant întrucât sesizarea din oficiu viza atât evaluarea averii, cât și a conflictului de interese și a incompatibilităților.

Apreciind că soluția instanței de fond este legală și temeinică, în baza art.312 Cod procedura civilă raportat la art.20 din Legea

nr.554/2004, Înalta Curte de Casație și Justiție va respinge recursul declarat de reclamant ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de Tudor Florentin împotriva Sentinței nr.488/2011 din 19 octombrie 2011 a Curții de Apel Craiova - Secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 5 iunie 2013.

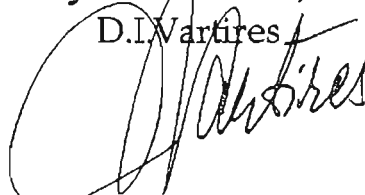
JUDECATOR,

L. Vișan

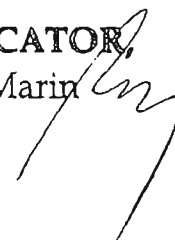
JUDECATOR,

D.I. Vartires

JUDECATOR,

E. Marin

MAGISTRAT ASISTENT,

C. Olteanu

Red. Eg.M.
Tehnored.T.E.
4 ex.
Jud. fond GDC

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Încheiere

Dosar nr. 908/54/2011

Ședința publică de la 31 mai 2013

Președinte:	Liliana Vișan	- Judecător
	Dana Iarina Vartires	- Judecător
	Eugenia Marin	- Judecător
	Cristina Olteanu	- Magistrat asistent

.....

S-a luat în examinare recursul declarat de Tudor Florentin împotriva sentinței nr. 488/2011 din 19 octombrie 2011 a Curții de Apel Craiova - Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă intimata-pârâtă Agenția Națională de Integritate, prin consilier juridic Ioana Lazăr, lipsind recurentul-reclamant Tudor Florentin.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recurentul-reclamant a depus la dosar concluzii scrise, chitanță de onorariu avocat, precum și o cerere de amânare pentru imposibilitate prezentare a apărătorului ales.

Înalta Curte, deliberând, respinge cererea de amânare formulată, având în vedere că recurentul-reclamant a mai beneficiat anterior de alte două termene pentru lipsă de apărare, precum și faptul că cererea de amânare pentru imposibilitate de prezentare a apărătorului ales nu este însoțită de acte doveditoare, dar va amâna pronunțarea pentru a da posibilitate ambelor părți să formuleze și să depună la dosar concluzii scrise.

Înalta Curte acordă cuvântul părții prezente asupra celor 2 cereri formulate în cauză de către recurent, respectiv cererea prin care se solicită adresarea unei întrebări preliminare Curții de Justiție a Uniunii Europene și cererea de sesizare a Curții Constituționale pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. 1 pct. 31, art. 4, art. 6 alin. 1 lit. e), art. 7 alin. 2, art. 8, art. 10 lit. f), art. 11, art. 12, art. 13-19, art. 20-26 și ale art. 34 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007.

Având cuvântul asupra cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, consilierul juridic al intimatei-pârâte solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă, arătând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 267

din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, pentru admiterea unei astfel de cereri.

Deliberând, Înalta Curte respinge cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, apreciind că întrebările preliminare formulate nu sunt relevante pentru soluționarea prezentului litigiu, în cauză nefiind astfel îndeplinite condițiile prevăzute de art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene.

Având cuvântul asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate, reprezentantul intimatului-pârâte solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă în raport de dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, deoarece Curtea Constituțională s-a pronunțat anterior prin decizii similare asupra aceleiași excepții.

Deliberând, Înalta Curte respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate, reținând că dispozițiile invocate ca fiind neconstituționale nu au legătură cu soluționarea cauzei deduse judecății, nefiind astfel îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de art. 29 alin. 1 din Legea nr. 47/1992.

Nemaifiind alte cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părții prezente în raport cu recursul declarat.

Consilierul juridic al intimatului-pârâte solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate ca fiind temeinică și legală, precum și amânarea pronunțării în vederea formulării de concluzii scrise.

ÎNALTA CURTE

Pentru a da posibilitate părților să depună la dosar concluzii scrise.

Având nevoie de timp pentru a delibera;

În temeiul dispozițiilor art. 260 alin. 1 Cod procedură civilă,

DISPUNE:

Amână pronunțarea deciziei la data de 5 iunie 2013.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 31 mai 2013.